

Et Mindretal (Piper) kan tiltræde Flertallets indledende Bemærkninger, men kan, netop fordi det tidligere har vist sig umuligt at føre de Bestemmelser, som udgøre Grundlaget for Flertallets Endringer, igennem det andet Ting, ikke slutte sig til disse.

Det maa nemlig erkendes, at Lovforslaget afhjælper nogle af de betydeligste og hyppigst paalagde Mangler ved den kommunale Beskatning, idet det indfører Skat paa Næring, der drives uden for Skattebyherens Opholdskommune, paa Filialer, paa Aktie, Kommandit og lignende Selskaber, som hidtil have været helt skattefri.

Mindretallet mener derfor, at man ikke længer bør udsætte at gennemføre disse store Fremstridt, fordi det ikke samtidig kan lykkes at udsirække disse Bestemmelser til Besidderne af Landejendomme.

Lovforslaget indeholder imidlertid den store Uretfærdighed, at det indfører en Dobbeltskatning. Denne kan efter Mindretallets Skøn forsvares for Selskabernes Bedkommende, fordi disse i Kraft af Sammenlutningens Kapitalmagt lettere kunne taale at bære den forøgede Skattebyrde, men den er i højeste Grad ubillig over for Personer, der drive en ofte stærkt trykket Virksomhed for egen Regning.

Mindretallet maa derfor kræve denne Ubillighed forandret og har i den Anledning stillet Endringerne Nr. 6 og 41, medens Nr. 2 kun søger at præcisere, hvilke næringsdrivende der komme ind under Loven.

Foruden, at disse absolut nødvendige Endringer foretages, anser Mindretallet det for urigtigt, om man lod Lejligheden gaa tabt til at rette nogle andre almindelig anerkendte Mangler i den kommunale Beskatning, som formentlig ikke kunne støde paa Modstand. Med dette Formaal stilles Endringerne 74—83.

Af disse tilsigter Nr. 74 og 75 at forhindre, at man kan bo en stor Del af Aaret i en Kommune uden at svare Skat til samme.

Nr. 76—77 giver samme Ret til Landets andre Kommuner, som allerede er givet Kjøbenhavns Kommune ved Lov af 1ste April 1887.

Nr. 78 forhindrer, at Indtægt og Formue blive skattefri ved Dødsfald.

Nr. 79 vil begrænse den Trafik, der nu drives med at udsætte Betaling af Skatten til Restancelisten er approberet.

Nr. 80. I de senere Aar er der i flere Kommuner foretaget Masseudstykninger, saaledes at den ene Gaard efter den anden udsælges i mange Hundrede Parceller, der bortfælges ved Auktion.

Parcellerne købes, men blive for det meste hverken bebyggede eller benyttede, de henligge til videre Spekulation, uden at Sogneraadet aner, hvem eller hvor Ejeren er.

Ejeren har ifølge Lovgivningen ingen Forpligtelse til at meddele Kommunen noget i saa Henseende, og Ejendommen skifter ofte Ejere flere Gange aarlig, idet den fungerer som Betalingsmiddel ved Byttehandeler og andet Mellembærende.

Sarikonraskatten udgør kun smaa Beløb, men Sogneraadet er pligtigt til med stor Besvær og Bekostning at opspore Ejeren og kræve Bidraget, idet Bestemmelserne i Landkommunallovens § 25, Stk. 2, aldrig overholdes.

Endringen søger at lette disse Kommuner deres store Arbejde.

Nr. 81 giver samme Ret til Regres, som Kjøbenhavn allerede har.

Nr. 82 foreslaar et andet Fordelingsgrundlag af Amtsfondsbidraget, idet Bestemmelserne i Landkommunallovens § 50 forlængst have vist sig uheldstgørende.

Mindretallet ser sig heller ikke i Stand til at tiltræde Flertalsforslaget af den Grund, at dette giver hele Staten til Næringskommunen, saaledes at Opholdskommunen intet faar.

Denne sidste har lige saa fuldt et gyldigt Krav paa Skat, thi den paagældende Beboers Tilstedeværelse vil mer eller mindre bidrage til at forøge Kommunens Udgifter. En retfærdig Beskatning kan kun opnaas, naar Skatten deles mellem de interesserede Kommuner, saa at saavel Nærings- som Opholdskommunen faar sin Part.

Medundertegnede Mindretal (G. Bluhme) kan ikke slutte sig til Lovforslaget, ikke heller til Flertallets Forslag og kun delvis til dets Motivering.